

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 346/2026-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **C.L.N. Slovakia s.r.o.**, Vstupný areál U. S. Steel, Košice-Šaca, zastúpenej NOVICKÝ advokátska kancelária s.r.o., Františkánska 5, Košice, proti rozhodnutiu Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 80193/2026 z 13. februára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. apríla 2026 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 80193/2026 z 13. februára 2026 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a priznať jej náhradu trov konania. Súčasne sa domáha, aby ústavný súd v súlade s § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu o jej ústavnej sťažnosti.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný úrad Košice-okolie, katastrálny odbor (ďalej len „okresný úrad“) rozhodnutím č. OU-KS-KO1-H-2/97/d-BJ z 25. októbra 2013 (ďalej len „rozhodnutie okresného úradu“) určil zmenu v priebehu katastrálnej hranice medzi obcou [REDACTED] a mestom [REDACTED], konkrétne medzi katastrálnymi územiami

██████████ a ██████████. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 6S/65/2018 z 9. apríla 2019 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zrušil rozhodnutie okresného úradu a vec vrátil okresnému úradu na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 4Sžr/3/2019 zo 4. novembra 2020 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) zmenil rozsudok krajského súdu tak, že potvrdil rozhodnutie okresného úradu. Rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 23. decembra 2020. Na základe rozsudku najvyššieho súdu v spojení s rozhodnutím okresného úradu okresný úrad v katastrálnom operáte 8. januára 2021 vykonal záznamom pod č. ██████████ zápis zmeny priebehu katastrálnej hranice (ďalej len „sporné územie“) tak, že všetky nehnuteľnosti nachádzajúce sa v spornom území zapísal do katastrálneho územia obce ██████████.

3. Obec ██████████ 14. januára 2021 vyzvala sťažovateľku na predloženie daňového priznania k dani z nehnuteľnosti na zdaňovacie obdobie roka 2021. Sťažovateľka 28. januára 2021 podala daňové priznanie k dani z nehnuteľnosti na zdaňovacie obdobie roka 2021 voči obci ██████████ (ďalej len „daňové priznanie na rok 2021“). Obec ██████████ na základe daňového priznania sťažovateľky na rok 2021 v konaní č. 8/2021/276 rozhodnutím č. 8 z 2. marca 2021 (ďalej len „rozhodnutie č. 8 obce ██████████“) vyrubila sťažovateľke daň z nehnuteľnosti na zdaňovacie obdobie roka 2021 vo výške 49 082,84 eur. Sťažovateľka vyrubenú daň uhradila.

4. Ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 342/2021-72 z 28. októbra 2021 (ďalej len „nález ústavného súdu“) zrušil rozsudok najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v dôsledku čoho došlo k opätovnej zmene priebehu katastrálnej hranice sporného územia tak, že sporné územie opätovne patrilo do katastrálneho územia ██████████, kde správu daní vykonáva mesto ██████████.

5. Mesto ██████████ rozhodnutím č. MK/B/2023/044961/MK/B/2023/00002013/09 z 13. januára 2021 (ďalej len „rozhodnutie mesta ██████████“) vyrubilo sťažovateľke daň z nehnuteľnosti na zdaňovacie obdobie roka 2021 vo výške 165 161,15 eur. Finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. 250768/2023 z 18. mája 2023 (ďalej len „rozhodnutie finančného riaditeľstva“) potvrdilo rozhodnutie mesta ██████████. Správny súd v Košiciach (ďalej len „správny súd“) rozsudkom sp. zn. 5Sf/2/2023 zo 4. júna 2024 (ďalej len „rozsudok správneho súdu“) zrušil rozhodnutie finančného riaditeľstva a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) rozsudkom sp. zn. 3Sfk/49/2024 z 29. októbra 2025 (ďalej len „rozsudok najvyššieho správneho súdu“) rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Finančné riaditeľstvo napadnutým rozhodnutím z vlastného podnetu posúdilo rozhodnutie č. 8 obce ██████████, ktorým obec ██████████ vyrubila sťažovateľke daň z nehnuteľnosti na zdaňovacie obdobie roka 2021 vo výške 49 082,84 eur, ako nulitné. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že k uvedenému záveru dospelo finančné riaditeľstvo z dôvodu zachovania právnej istoty, keď nie je možné, aby dvaja rôzni správcovia dane zdaňovali totožný predmet dane a aby obaja vyžadovali od daňovníka odvedenie totožnej dane v prospech každého z nich za identický predmet dane v tom istom zdaňovacom období. Finančné riaditeľstvo za miestne príslušného správcu dane v prípade sporného územia považovalo mesto ██████████, a to na základe údajov vyplývajúcich z katastra nehnuteľností, z ktorého vyplýva, že sporné územie bolo k rozhodujúcemu dátumu, t. j. k 1. januáru 2021 súčasťou územia mesta ██████████.

6.1. Sťažovateľka, po tom, čo jej bolo doručené napadnuté uznesenie, požiadala obec ██████████ o vrátenie daňového preplatku. Obec ██████████ rozhodnutím č. 343 zo 14. apríla 2026 (ďalej

len „rozhodnutie č. 343 obce [REDACTED]“) opätovne vyrubila sťažovateľke daň z nehnuteľnosti na zdaňovacie obdobie roku 2021 v totožnej výške ako rozhodnutím č. 8.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Proti napadnutému rozhodnutiu finančného riaditeľstva sťažovateľka podala túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje tým, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v rozpore so zákonom, odporuje princípu právnej istoty a neprimerane zaťažuje sťažovateľku ako daňový subjekt. Podľa názoru sťažovateľky je jediným miestne príslušným správcom na vyrubenie dane z nehnuteľností na zdaňovacie obdobie roka 2021 vo vzťahu k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa na spornom území práve obec [REDACTED]. K rozhodujúcemu dátumu pre riadne určenie a vyrubenie dane z nehnuteľností na zdaňovacie obdobie roka 2021 (teda k 1. januáru 2021) bolo tzv. sporné územie formálne zapísané v katastrálnom operáte pod k. ú. [REDACTED], kde správu daní vykonáva mesto [REDACTED], avšak v tom čase (k 1. januáru 2021) už bol právoplatný rozsudok najvyššieho súdu, na základe ktorého bolo v spojení s rozhodnutím okresného úradu právoplatne a meritórne rozhodnuté, že sporné územie patrí do katastrálneho územia obce [REDACTED].

8. Sťažovateľka zdôrazňuje, že mesto [REDACTED] bolo priamym účastníkom konania pred krajským súdom a najvyšším súdom, a preto niet žiadnych pochyb o tom, že by mesto [REDACTED] nemalo vedomosť o existencii rozsudku krajského súdu a rozsudku najvyššieho súdu, o ich obsahu a právnych následkoch, ktoré boli nadobudnutím ich právoplatnosti k rozhodujúcemu dátumu 1. januára 2021 vyvolané, a to aj napriek tomu, že táto zmena nebola k 1. januáru 2021 formálne zapísaná aj v katastri nehnuteľností.

8.1. Sťažovateľka s poukazom na § 18 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o miestnych daniach a miestnom poplatku“) tvrdí, že pre vyrubenie dane z nehnuteľností je rozhodujúci skutočný stav k 1. januáru príslušného zdaňovacieho obdobia, pričom akákoľvek zmena priebehu katastrálnej hranice, ktorá nastala počas roka 2021, už nemá vplyv na skutočný stav k 1. januáru 2021, a teda nie je rozhodujúca pre určenie miestne príslušného správcu dane na zdaňovacie obdobie roka 2021. To v danom prípade platí aj vo vzťahu k nálezmu ústavného súdu, ktorý má podľa názoru sťažovateľky s prihliadnutím na zachovanie princípu právnej istoty a prezumpcie správnosti rozhodnutí správnych orgánov účinky iba do budúca – *ex nunc*.

8.2. Ďalej dopĺňa, že podľa § 70 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“) platí, že údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak a podľa § 71 ods. 3 katastrálneho zákona údaje katastra, ktorých hodnovernosť je vyvrátená, sa nesmú používať. Rozsudok najvyššieho súdu v spojení s rozhodnutím okresného úradu je v zmysle § 8 ods. 1 písm. c) katastrálneho zákona verejnou listinou, pričom platí, že akákoľvek verejná listina, ktorá je sama osebe spôsobilá na vykonanie zápisu zmeny v katastri nehnuteľností, je postačujúca aj na vyvrátenie hodnovernosti údajov katastra nehnuteľností dokázaním opaku verejnými listinami. S poukazom na uvedené sťažovateľka tvrdí, že k preukázaniu opaku hodnovernosti údajov katastra nehnuteľností nie je rozhodujúce, kedy došlo k vykonaniu zmeny zápisu katastrálneho územia

záznamom na základe rozsudku najvyššieho súdu (zmena zapísaná záznamom 8. januára 2021, pozn.), ale rozhodujúci je skutočný – právny stav k 1. januáru zdaňovacieho obdobia, keďže záznam ako úkon okresného úradu plní výlučne evidenčnú funkciu a má iba deklaratórne účinky.

8.3. Podľa názoru sťažovateľky časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia opierajúca sa o zachovanie princípu právnej istoty predstavuje iba zastretie skutočného dôvodu, a to je vytvorenie pevnejšieho postavenia a lepšieho skutkového základu pre priaznivé rozhodnutie v prebiehajúcom konaní vedenom na správnom súde pod sp. zn. 5Sf/2/2023, v ktorom sa preskúmava zákonnosť rozhodnutia finančného riaditeľstva. Finančné riaditeľstvo vydalo rozhodnutie až na základe kritiky najvyššieho správneho súdu vyjadrenej v bode č. 53 rozsudku najvyššieho správneho súdu, pretože v opačnom prípade by bolo rozhodnutie finančného riaditeľstva vystavené riziku opätovného zrušenia s poukazom na opakované porušovanie právnej istoty daňového subjektu. Je zrejmé, že práve napadnuté rozhodnutie a jeho následky výrazným spôsobom narušili právnu istotu sťažovateľky, keďže daňová duplicita bola predmetným rozhodnutím odstránená len dočasne a formálne, a to s poukazom na rozhodnutie č. 343 obce [REDAKOVANÉ], ktorým obec opätovne vyrubila sťažovateľke daň z nehnuteľnosti na zdaňovacie obdobie roka 2021 v totožnej výške ako rozhodnutím č. 8, ktoré finančné riaditeľstvo napadnutým rozhodnutím vyhlásilo za nulité.

9. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastniť majetok sťažovateľka argumentuje tým, že konaním finančného riaditeľstva, mesta [REDAKOVANÉ] a obce [REDAKOVANÉ] bol v danom prípade vytvorený stav absolútnej právnej neistoty, v ktorom sťažovateľka ako daňový subjekt nevie presne určiť, voči ktorému správcovi dane má povinnosť odvieť daň. Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že je vystavená dvojitému daňovému zaťaženiu voči viacerým správcom dane, čo spôsobuje opakované škody na jej majetku. V závere zdôrazňuje, že zásah do jej majetkovej sféry, ktorý vyplýva z takto nepredvídateľného konania správcu dane, predstavuje zásah do jej práva na ochranu majetku.

10. Sťažovateľka si je vedomá subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd, avšak v danom prípade sú podľa názoru sťažovateľky splnené podmienky na uplatnenie výnimky z tejto zásady v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10.1. Tvrdí, že dostupné právne prostriedky nápravy nie sú v danom prípade efektívne ani spôsobilé poskytnúť jej reálnu ochranu jej základných práv. Konanie o správnej žalobe by vzhľadom na jeho dĺžku a „konkurujúce“ právne názory a postoje obce [REDAKOVANÉ] a finančného riaditeľstva spôsobilo iba prehlbovanie zásahu do jej práv a jej uvedenie do ďalšej niekoľkoročnej právnej neistoty, v ktorej by bola akýmsi „rukojemníkom“ sporu správcov dane o miestu príslušnosť.

10.2. Ďalej v ústavnej sťažnosti poukazuje na skutočnosť, že predmetom sporu nie je len individuálne pochybenie pri aplikácii jednoduchého práva, ale zásadná otázka s celospoločenským významom. Tvrdí, že táto otázka sa netýka iba sťažovateľky a jedného daňového konania, keďže v danom čase obec evidovala 37 subjektov, ktorý v roku 2021 vlastnili nehnuteľnosti v spornom území.

10.3. V závere tvrdí, že vzhľadom na to, že právny názor vyjadrený v rozsudku najvyššieho správneho súdu je záväzný pre správne súdy, ako aj orgány verejnej správy, je možné dôvodne predpokladať, že ak by sťažovateľka využila dostupné opravné prostriedky a iniciovala konanie o správnej žalobe pred správnym súdom, tento by bol viazaný uvedeným právnym názorom, a teda výsledok takéhoto konania by bol predvídateľný a pre sťažovateľku nepriaznivý. Za týchto

okolností by vyžadovanie vyčerpania opravných prostriedkov predstavovalo iba formalistický postup bez reálneho významu pre ochranu základných práv sťažovateľky, keďže by neviedlo k zmene právneho posúdenia veci, ale iba k časovému oddialeniu. Takýto postup by bol v rozpore s princípom efektívnej ochrany základných práv a slobôd.

11. K návrhu na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia sťažovateľka uvádza, že zo strany finančného riaditeľstva je vystavená neustálemu tlaku, ktorý spočíva v akceptovaní skutočného stavu dvojitej daňovej povinnosti, čo značným spôsobom narušilo princíp právnej istoty. Konanie finančného riaditeľstva spôsobuje na strane sťažovateľky iba ďalšie výdavky a náklady, ktoré musí opakovane vynakladať na účely ochrany svojich oprávnených záujmov. Ako jediné logické a racionálne východisko sťažovateľka vidí v aplikovaní inštitútu odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. Zároveň by sa odkladom vykonateľnosti zabránilo ďalším následkom, ktoré môžu vzniknúť v iných konaniach ďalších daňových subjektov, pretože otázka určenia miestnej príslušnosti správcu dane siaha oveľa hlbšie ako len k vyrubeniu dane z nehnuteľností jedným rozhodnutím voči jednému daňovému subjektu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozhodnutím finančného riaditeľstva, ktoré podľa tvrdení sťažovateľky bolo vydané v rozpore so zákonom, odporuje princípu právnej istoty a neprimerane zaťažuje sťažovateľku ako daňový subjekt.

13. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o ústavných sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) je založená na princípe subsidiarity. Samotná ústava tak rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd; zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010), a ako nástroj ochrany základných práv a slobôd nastupuje až po vyčerpaní všetkých dostupných efektívnych prostriedkov na ochranu práv uplatniteľných v zhode so zákonom v systéme orgánov verejnej moci.

14. Vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje na účinnú ochranu základných práv a slobôd a na ktorých použitie je sťažovateľka oprávnená podľa osobitných (procesných) predpisov, je jednou z podmienok prípustnosti ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda aj podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom [§ 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde]. V prípade nesplnenia tejto podmienky platí, že ústavný súd na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietne ústavnú sťažnosť ako neprípustnú.

Výnimkou z tohto pravidla je situácia, keď sťažovateľka preukáže, že právne prostriedky, ktoré jej priznáva zákon na ochranu jej základných práv a slobôd, nevyčerpala z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Dôkazné bremeno pri preukazovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa spočíva na sťažovateľke.

15. Za účinný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd na účely § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa považuje taký, ktorý je potenciálne spôsobilý sťažovateľke privodiť zmenu jej právneho postavenia a zároveň jej ponúka šancu na úspech v konaní. Privodenie zmeny sťažovateľky je determinované tým, že orgán verejnej moci, ktorý rozhoduje o právnom prostriedku, má právomoc rozhodnutie či iný zásah do práva alebo slobody zrušiť alebo zmeniť a zároveň odstrániť protiústavný alebo protizákonný stav. Rozhodnutie tohto orgánu musí byť záväzná pre porušovateľa (IV. ÚS 82/2020). Všetky tieto parametre spĺňa v podmienkach posudzovanej veci správna žaloba na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa prvej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku ako dostupný a účinný prostriedok nápravy spôsobilý priaznivo ovplyvniť postavenie sťažovateľky.

16. V danom prípade sťažovateľka tvrdí, že dostupné právne prostriedky nápravy nevyčerpala z dôvodu, že nie sú v jej prípade efektívne ani spôsobilé poskytnúť reálnu ochranu jej základným právam. Podľa názoru sťažovateľky konanie o správnej žalobe by vzhľadom na jeho dĺžku a „konkurujúce“ právne názory a postoje obce [REDAKOVANÉ] a finančného riaditeľstva vo vzťahu k otázke, kto je miestne príslušným správcom na vyrubenie dane z nehnuteľností na zdaňovacie obdobie roka 2021 k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa na spornom území, spôsobilo iba prehlbovanie zásahu do jej práv a jej uvedenie do ďalšej niekoľkoročnej právnej neistoty, v ktorej by bola akýmsi „rukojemníkom“ sporu správcom dane o miestu príslušnosť. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti ďalej tvrdí, že posúdenie otázky, kto je miestne príslušným správcom na vyrubenie dane z nehnuteľností na zdaňovacie obdobie roka 2021 k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa na spornom území, má celospoločenský význam, keďže obec [REDAKOVANÉ] v danom čase evidovala 37 subjektov, ktoré v roku 2021 vlastnili nehnuteľnosti v spornom území. V závere argumentuje, že právny názor vyjadrený v rozsudku najvyššieho správneho súdu sp. zn. 3Sfk/49/2024 z 29. októbra 2025 je záväzný pre správne súdy, ako aj orgány verejnej správy a je možné dôvodne predpokladať, že ak by sťažovateľka využila dostupné opravné prostriedky a iniciovala konanie o správnej žalobe pred správnym súdom, tento by bol viazaný uvedeným právnym názorom, a teda výsledok takéhoto konania by bol predvídateľný a pre sťažovateľku nepriaznivý.

17. Ustanovenie § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde obsahuje výnimku z pravidla o subsidiarite konania o ústavnej sťažnosti. Ústavný súd nie je viazaný princípom subsidiarity v absolútnom význame, ak nastanú výnimočné okolnosti. Princíp efektivity ústavnej sťažnosti tak môže v týchto prípadoch dostať prednosť, avšak ústavný súd k takémuto kroku pristupuje veľmi reštriktívne s ohľadom na princíp subsidiarity, ktorý do významnej miery determinuje konanie o ústavnej sťažnosti. Takáto situácia by potenciálne mohla nastať aj v prípade preukázania neúčinnosti zákonného prostriedku nápravy, ktorý ako dôvod hodný osobitného zreteľa podmieňujúci aplikáciu § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde uviedla aj sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti.

18. V nadväznosti na uvedené východiská ústavný súd preskúmal argumentáciu sťažovateľky uvedenú v ústavnej sťažnosti a dospel k záveru, že sťažovateľkou uvádzané okolnosti

nie sú spôsobilé vyvolať taký postup ústavného súdu, ktorým by v danom prípade došlo k uplatneniu výnimky z princípu subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd.

19. Argument sťažovateľky, v zmysle ktorého správnu žalobu považuje za neúčinný prostriedok ochrany jej základných práv z dôvodu dĺžky konania o správnej žalobe a existencie rozdielnych právnych názorov na posúdenie otázky, kto je miestne príslušným správcom na vyrubenie dane z nehnuteľností na zdaňovacie obdobie roka 2021 k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa na spornom území medzi obcou [REDAKOVANÉ] (názor zhodný s názorom sťažovateľky ako potenciálnej žalobkyne, pozn.) a finančným riaditeľstvom (ako potenciálnym žalovaným, pozn.), ústavný súd považuje za neopodstatnený. Existencia rozdielnych právnych názorov na predmet sporu je základným predpokladom na podanie akejkoľvek žaloby v rámci sporového konania, čo vylučuje možnosť označiť túto skutočnosť, a teda existenciu rozdielnych právnych názorov na predmet sporu za dôvod vedúci k neúčinnosti správnej žaloby ako zákonného prostriedku nápravy. Čo sa týka časového aspektu konania o správnej žalobe, k tomu ústavný súd uvádza, že konanie o ústavnej sťažnosti nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie, ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľky pred inými orgánmi verejnej moci len z dôvodu, aby sťažovateľka disponovala konečným rozhodnutím vo veci v čo možno najkratšom čase. Takýto postup by v celom rozsahu popieral princíp subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd.

20. Za neopodstatnený argument ústavný súd považoval aj tvrdenie sťažovateľky, v zmysle ktorého je správna žaloba neúčinným zákonným prostriedkom nápravy aj z dôvodu existencie rozdielneho právneho názoru medzi sťažovateľkou a najvyšším správnym súdom na otázku, kto je miestne príslušným správcom na vyrubenie dane z nehnuteľností na zdaňovacie obdobie roka 2021 k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa na spornom území. Samotná skutočnosť, že všeobecný súd má na riešenie určitej pre vec rozhodujúcej právnej otázky iný právny názor ako sťažovateľka sama osebe, neznamená, že správna žaloba by bola v prípade sťažovateľky neúčinným zákonným prostriedkom obrany v zmysle dôvodu hodného osobitného zreteľa, tak ako to vyžaduje § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže ide o otázku právomoci súdov a inštančnej postupnosti pri ich rozhodovaní.

21. Vo vzťahu k poslednému argumentu, ktorý sťažovateľka uvádza ako dôvod hodný osobitného zreteľa podmieňujúci aplikáciu § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a teda že posúdenie otázky, kto je miestne príslušným správcom na vyrubenie dane z nehnuteľností na zdaňovacie obdobie roka 2021 k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa na spornom území, má celospoločenský význam, keďže obec [REDAKOVANÉ] v danom čase evidovala 37 subjektov, ktorí v roku 2021 vlastnili nehnuteľnosti v spornom území, ústavný súd uvádza, že aj tento považuje za neopodstatnený. Konanie, či už s väčším počtom strán sporu, alebo konanie, v rámci ktorého je zodpovedaná právna otázka spôsobom, ktorý môže ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu v iných konaniach, je bežnou súčasťou agendy všeobecných súdov, preto situácia, keď predmet konania, ktorý, ako sťažovateľka tvrdí, má celospoločenský dopad, resp. dopad na väčší počet subjektov v žiadnom prípade nepredstavuje výnimočnú okolnosť vyžadovanú § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde k tomu, aby ústavný súd uplatnil výnimku z princípu subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd.

22. Keďže sťažovateľka nevyčerpala právne prostriedky, ktoré jej priznáva zákon na ochranu jej práv, a nepreukázala, že sa tak stalo z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ústavný súd sa meritórne nezaoberal podanou ústavnou sťažnosťou, ale túto pri predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

23. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu